

AJUDANT A VIURE

La Missa de cada Diumenge

Arran del que anem compartint a la Visita Pastoral trobaria necessària una sincera reflexió sobre la celebració del Dia del Senyor i la participació en l'Eucaristia dominical. Cal redescobrir i viure plenament el Diumenge i la celebració en la qual els fidels ens reunim com a «comunitats-signe». Ha estat sempre un convenciment en la Història de l'Església que allò que «celebrem» en l'acció litúrgica fa possible que allò que «vivim» vagi conformant-se a allò que «creiem».

En veure als Evangelis que la trobada amb Jesús va resultar ben impactant per a molts dels seus contemporanis que per res queden indiferents després, podem nosaltres tenir ara una experiència semblant? La nostra fe ens diu que Ell continua actuant

en la Paraula i en els sagraments de l'Església. I el Diumenge és el dia per excel·lència en el qual la comunitat eclesial escolta la Paraula i celebra els sagraments. De fet, l'Eucaristia és la que porta la iniciació cristiana a la seva plenitud i és el centre i fi de tota la vida sacramental. Tant de bo que

celebrar l'Eucaristia influeixi cada vegada més profundament en la nostra vida quotidiana, convertint-nos en testimonis vius als nostres ambients ordinaris i en tota la societat.

El Diumenge és un dia significatiu per als cristians i ho vivim fent referència directa al Déu que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, «el dia després» de la festa jueva del dissabte. I ho vivim en comunitat com van fer-ho els primers cristians que van sentir de seguida la necessitat de reunir-se «el dia primer de la setmana» (el diumenge) per a celebrar la «fracció del pa», el «sopar del Senyor». Des d'aleshores, al llarg de tots els segles i a tot arreu, han sentit que «aquesta reunió els constituïa i els identificava com a cristians» fins al punt que alguns màrtirs han estat morts precisament per celebrar l'Eucaristia dominical.

La celebració de la Missa del Diumenge, el Dia del Senyor, és, doncs, irrenunciable. Cap catòlic no n'hauria de prescindir sense un motiu greu (n'haurien de reflexionar alguns batejats) perquè no té res de convencional: més enllà de l'obligació és una manera de viure la fe i la fidelitat al Senyor i a l'Església. Crist es fa present en la «Pregària eucarística», llarga oració d'acció de gràcies en la qual fem el memorial de la seva mort i resurrecció, que és l'esdeveniment central de la història de la humanitat. I en «combregar» acceptem el lliurament incondicional de Jesús, ens hi unim i volem reproduir-la entregant-nos a Déu i a cada un dels nostres proïsmes, fent-nos «pa partit» com Ell. Tant de bo que arribéssim a ser exemple viu del poder transformador de l'Eucaristia.

El Diumenge és també el dia de «la festa», del descans que ens ajuda a descobrir la bellesa i tot allò que hi ha de bo en el món i en la vida. Un dia especialment apte per a viure en família, l'àmbit en el qual cada u és més pròpiament valorat com a persona i on estima i és estimat sense condicions. I és un dia per a viure la caritat cuidant la relació amistosa amb veïns i parents, amb amics més o menys distants, amb malalts als que no és fàcil visitar altres dies...

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Lleidatans al Primer Congrés de Nova Evangelització

Tres famílies i un dels preveres de la nostra unitat pastoral de Cap Pont de Lleida, hem tingut l'oportunitat de participar en aquest primer congrés celebrat a Manresa els dies 7 i 8 de gener.

Alguns de nosaltres hi hem anat amb els nostres fills. La nostra intenció a l'anar en aquestencontre ha estat trobar inspiració en un projecte de Nova Evangelització que volem començar a Lleida i del que a Manresa se'n presentaven idees i tallers concrets.

Els lleidatans, concretament hem participat d'un dels quatre tallers, l'anomenat Curs Alpha (un mètode d'evangelització de primer anunci cristià, adreçat a aquelles persones que estan allunyades del missatge i realitat cristianes).

Al congrés també hem tingut l'oportunitat d'aprendre sobre qüestions, reflexions i experiències en primera persona sobre el que ara es coneix com a

Nova Evangelització en el nostre «vell continent». Certament, aquests dies, Manresa ha estat un lloc per a la trobada el diàleg i la pregària.

Especialment en el nostre cas, les nostres dues filles petites, ens han comentat el ben acompanyades que s'han sentit i com han gaudit del taller de l'Oratori del nens, en el que han pregat amb altres infants.

També hem constatat algunes dificultats per portar la Paraula de Déu a la societat d'avui.

De tota manera hem comprovat una il·lusió comuna que trobem no només en els membres més immediats de la família i la comunitat parroquial, sinó també en cada un dels assistents al congrés, independentment del seu lloc d'origen o vocació concreta, totes presents en el congrés (bisbes, preveres, religiosos/es, o seglars).

Tomàs Calvo, Mònica Labella, Marta i Laura

El bisbe Joan Piris, felicita les festes als preveres grans

Dijous dia 29 de desembre, més de quaranta preveres que viuen a la Diòcesi de Lleida (alguns ja retirats i altres en actiu), i que tenen més de 75 anys, van celebrar el Nadal amb el Sr. Bisbe, i van rebre d'ell una felicitació personal i un petit obsequi.

També van estar presents els dos vicaris, general i de pastoral, altres preveres que treballen al Bisbat i d'altres que van estar presents, i persones que col·laboren a la Cúria del Bisbat.

El Sr. Bisbe, va dirigir unes paraules molt afectuoses a tots els sacerdots grans, i molts d'ells impeditos, agraint-los la llavor que han sembrat al llarg dels anys que han servit a la diòcesi i a l'Església com a capellans i servi-

dors-continuarors dels gestos i paraules del Crist.

Després, els sacerdots, ja retirats, van obsequiar al Sr. Bisbe amb un gran ram de flors, en senyal d'agraïment a les seves delicadeses i felicitacions personals.

Seguidament, es va dirigir també a tots els assistents, preveres i seglars per agrair, igualment, la tasca, desinteressada i voluntària en la majoria dels casos, que fan al servei de l'Església diocesana de Lleida.

I, finalment, el Sr. Bisbe ens va recordar que no ens hem de cansar de recomençar una nova etapa d'iniciació cristiana i de reevangelització a les terres de Lleida, amb moltes ganes i noves il·lusions cada dia.

DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 18,15-20)

Moisés digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb, vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: "Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà".»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,32-35)

Germans, jo voldria que visquéssi sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant què és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que ens distreguin.

▶ Evangeli segons sant Marc (Mc 1,21-28)

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: «Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana als esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 18,15-20)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Un profeta, de entre los tuyos, de entre tus hermanos, como yo, te suscitará el Señor, tu Dios. A él lo escucharéis. Es lo que pediste al Señor, tu Dios, en el Horeb, el día de la asamblea: "No quiero volver a escuchar la voz del Señor, mi Dios, ni quiero ver más ese terrible incendio; no quiero morir." El Señor me respondió: "Tienen razón; suscitaré un profeta de entre sus hermanos, como tú. Pondré mis palabras en su boca, y les dirá lo que yo le mande. A quien no escuche las palabras que pronuncie en mi nombre, yo le pediré cuentas. Y el profeta que tenga la arrogancia de decir en mi nombre lo que yo no le haya mandado, o hable en nombre de dioses extranjeros, ese profeta morirá".»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Massá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 7,32-35)

Hermanos: Quiero que os ahorréis preocupaciones: el soltero se preocupa de los asuntos del Señor, buscando contentar al Señor; en cambio, el casado se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su mujer, y anda dividido. Lo mismo, la mujer sin marido y la soltera se preocupan de los asuntos del Señor, consagrándose a ellos en cuerpo y alma; en cambio, la casada se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su marido. Os digo todo esto para vuestro bien, no para poner una trampa, sino para induciros a una cosa noble y al trato con el Señor sin preocupaciones.

▶ Evangelio según san Marcos (Mc 1,21-28)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos entraron en Cafarnaún, y cuando el sábado siguiente fue a la sinagoga a enseñar, se quedaron asombrados de su doctrina, porque no enseñaba como los escribas, sino con autoridad. Estaba precisamente en la sinagoga un hombre que tenía un espíritu inmundo, y se puso a gritar: «¿Qué quieres de nosotros, Jesús Nazareno? ¿Has venido a acabar con nosotros? Sé quién eres: el Santo de Dios.» Jesús le increpó: «Cállate y sal de él.» El espíritu inmundo lo retorció y, dando un grito muy fuerte, salió. Todos se preguntaron estupefactos: «¿Qué es esto? Este enseñar con autoridad es nuevo. Hasta a los espíritus inmundos les manda y le obedecen». Su fama se extendió en seguida por todas partes, alcanzando la comarca entera de Galilea.

Jesús guareix un endimoniat. Pintura de Rafael, segons una còpia de Penni. Museu del Prado (Madrid)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 2Sa 15,13-14.30; 16, 5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20 □ **dimarts**: 2Sa 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / SI 85 / Mc 5, 21-43 ■ **dimecres**: 2Sa 24, 2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6 □ **dijous**: MI 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / SI 23 / Lc 2,22-40 ■ **divendres**: Sir 47,2-13 / SI 17 / Mc 6,14-29 ■ **dissabte**: 1Re 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34 ■ **diumenge** vinent, V de durant l'any (lit. hores 1a setm.): Jb 7,1-4.6-7 / SI 146 / 1Co 9, 16-19.22-23 / Mc 1,29-39.

Marc enceta l'activitat de Jesús amb la visita a la sinagoga de Cafarnaüm i un exorcisme sobre un home posseït d'un esperit maligne.

L'escena subratlla al començament que Jesús ensenyava a la sinagoga i que ho feia amb autoritat. Tanmateix no es diu què ensenyava. Això passa sovint a Marc: s'esmenta l'activitat docent de Jesús, però no s'explicita la doctrina de Jesús. Ara bé, el lector acaba de llegir poc abans que Jesús proclamava: «la sobirania de Déu és a prop, canviu de manera de pensar i cregueu».

Malgrat que la narració de Marc presenta l'entorn de l'escena: la sinagoga, els deixebles que acompanyen

Jesús, l'endimoniat i la gent que escolta, tanmateix el relat se centra en dos personatges: Jesús i l'esperit maligne. Un esperit maligne que, sorprendentment, parla en plural: «per què et fiques amb nosaltres? has vingut a destruir-nos? L'esperit maligne són molts» (cf. Mc 5,9). Més encara, un esperit maligne que, en afirmar que coneix la identitat de Jesús, vol situar-se per damunt de Jesús, vol dominar-lo. L'escena és una confrontació entre l'esperit maligne i Jesús. La reacció de Jesús («el més fort», Mc 1,7 i 3,27) és contundent: «calla i surt». Aquest esquema es repeteix en altres indrets (cf. 5,1-20).

L'escena es tanca amb una nova referència a l'autoritat de Jesús. Amb

això, el tema de l'autoritat de Jesús embolcalla tot el relat. També l'exorcisme és part d'aquesta sobirania de Jesús.

L'autoritat de la paraula de Jesús es fa palesa mitjançant actuacions plenes de poder. En aquest sentit estem davant d'un relat paradigmàtic: l'ensenyament de Jesús, en Marc, es dona sobretot mitjançant les seves actuacions taumatúrgiques. Els exorcismes en són un aspecte important (1,21-28; 1,32.34; 5,1-20; 9, 14-29). No n'hi ha prou amb ensenyar de paraula, cal fer el bé, cal mostrar amb accions la proximitat del Regne. És l'estil de Jesús que hem de fer nostre.

Oriol Tuñí, SJ

COMENTARI

Ensenyar i guarir

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

5. La fe és alliberament davant les forces del mal

Com que el món és dominat per les forces del mal, la predicació dels apòstols també ha de combatre aquestes forces. «En el seu seguiment de Jesús, el missatger exorcitza el món per fundar una nova forma de vida en l'Esperit Sant, que guareix de la possessió diabòlica» (Pesch). Com ho va senyalar sobretot Henri de Lubac, el món antic va experimentar la irrupció de la fe cristiana com alliberament de la por diabòlica que dominava llavors, malgrat un ambient d'escepticisme i d'il·lustració.

I avui passa el mateix per tot arreu on el cristianisme desfà les antigues religions tribals i assumeix les coses positives que tenien. Sant Pau mostra (1Co 8,4ss) que només la fe en un sol Déu i en el seu poder sobre el món allibera i «racionalitza» de debò el món. Quan Déu desapareix, només aparentment el món es torna més racional.

«Exhorcitzar», posar a la llum de la raó el món, que procedeix de la raó eterna creadora i de la seva bondat salvadora, un món que mostra l'empremta d'aquesta raó: aquesta és la tasca permanent i central del missatger de Jesucrist.

En el nostre món el cristià es veu amenaçat per una atmosfera anònima, «esperits de malícia en el aire» (Ef 6,10-12), que fan creure que la fe és ridícula i absurda. Tot fa semblar que l'home en particular i els pobles sencers es troben lliurats sense esperança a la influència d'aquests poders. El cristià sap que amb les seves forces no seria capaç de superar l'amenaça. Però també sap que, en la fe i en la comunió amb l'únic veritable Senyor del món, ha rebut el do de l'armadura de Déu, que, en la comunitat de tot el cos de Crist, pot fer front a aquests poders, tot sabent que el Senyor ens torna amb la fe l'aire pur, l'alè de l'Esperit Sant que, només ell, és capaç de guarir el món.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És un infantilisme?

Un dels pensadors que m'ha interessat més per aprofundir en la noció d'infantesa és el filòsof alemany Peter Wust. A través de la seva obra mostra com el cristianisme no és una opció infantil, sinó una opció que pretén descobrir, en tot ésser humà, l'infant que porta dins. No associa la infància a la immaduresa, sinó a l'obertura, a l'admiració, al desig de conèixer, a l'alegria, a la innocència i a la seguretat.

Cal ser molt prudents i corregir totes les projeccions humanes que posem en Déu, en imaginar-lo com un pare. El Déu de Jesús no és el pare que té en la ment Sigmund Freud, ni la imatge fixada en l'ànima de Franz Kafka. El pare despot del qual ens hem d'alliberar és una imatge que sovint ha estat traslladada a Déu. Amb raó és refusada. El Déu Pare ens crida a la llibertat, és aquella figura que ens provoca perquè siguem nosaltres mateixos, perquè construïm, amb responsabilitat, el futur i que l'edifici amb nosaltres.

Es tracta, al capdavant, de pensar la figura del Pare segons la imatge que ofereix la paràbola del fill pròdig. És respectuós amb la llibertat del fill petit fins a sofrir d'amor; és ple d'esperança en el seu retorn, sense tanmateix haver-ne impedit mai les decisions, està disposat al perdó i a la vida nova, sense recriminacions o retrets.

Comparteixo el criteri de Martin Buber quan afirma que la paraula *Déu* és la més exposada de totes les paraules i que ha estat embrutida, empastifada i manipulada en diverses èpoques i circumstàncies. Fins i tot se l'ha emprada per justificar actes bàrbars i cruels. En dir que és Pare, tota cautela és poca; perquè hi ha, fàcilment, projeccions biogràfiques en aquesta visió que poden tenir conseqüències fatals a l'hora de relacionar-se amb Déu.

Sempre m'ha interessat llegir i rellegir els mestres de la sospita; n'és una prova una monografia que porta, precisament, aquest títol: *Els mestres de la sospita. Marx, Nietzsche, Freud* (Barcelona, Fragmenta Editorial, 2007). M'ha semblat que han contribuït, decisivament, a purgar el concepte infantil de Déu.

Francesc Torralba
Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62)

SANTORAL

29. ✠ Diumenge IV de durant l'any. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena; beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels Operaris diocesans (OD); sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Giralani, vg. carmelitana.

30. Dilluns. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià-Maria Wiaux, rel. La Salle.

31. Dimarts. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

1. Dimecres. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; sant Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. Dijous. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona dels cerers

i dels electricistes; altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...; sant Corneli, bisbe.

3. Divendres. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM); sant Francesc Blanco i companys, mrs. al Japó; beat Esteve Bellesini, prev. agustiniana; beat Joaquim de Siena, rel. servita.

4. Dissabte. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, preveres, i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magin, prev., i companys, jesuïtes, mrs.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

INTENCIONS DEL SANT PARE (febrer)

General: Que tots els pobles tinguin ple accés a l'aigua i als recursos necessaris per al seu sosteniment quotidià.

Missionera: Que el Senyor sostingui l'esforç dels treballadors de la salut en el seu servei als malalts i a la gent gran de les regions més pobres.

ENTREVISTA

► TOMÀS MOLINA

Aportar solucions i estimar

«**H**em d'estar atents al que passa al nostre costat i que ens interpel·li; no pot ser que visquem despreocupats del nostre entorn. Jutgem la nostra capacitat de comprometre'ns i de com podem ajudar, i, si podem, fem-ho. Actuem. No val queixar-se, cal aportar solucions». Aquesta filosofia que en Tomàs Molina, casat i pare de tres fills, va aprendre a l'hora 3, intenta aplicar-la a casa, a la feina i a la seva vida diària. En Tomàs és cap de Meteorologia de TVC i president del Consell Català de Comunicació Científica.

Per què creu en Déu?

Creure en Déu és per a mi com estimar. Per a mi no hi ha un motiu concret pel que s'estimi una persona, i al mateix temps n'hi ha tants que costaria poder-los enumerar. Amb la fe em passa una cosa similar. Creure en Déu és un fet, una cosa que em passa, i que estic content que sigui així, perquè, tal com em passa amb la meva dona o els fills, ja no concebo la vida d'una altra manera. Podríem dir que és un do, una sort, un privilegi...? No ho sé, però és una realitat que m'acompanya i que m'ha fet com sóc.

Un científic ho té més fàcil o més difícil per raonar l'existència de Déu?

Jo no dono moltes voltes a les coses. Sí que sóc triplement curiós i desconfiat —pel meu nom, per científic i per periodista. Tot i això, no em sembla que a un científic li hagi de costar més que a un altre creure en Déu. Com que el coneixement cada dia és més ampli, la ciència pot explicar cada vegada més misteris, però no crec que arribi mai a descobrir el veritable Sagrament de la vida, o del bé, de la transcendència o de l'amor. El fet que fa que vulguem ser millors cada dia, que tinguem caritat, que sentim la nostra ànima, queden en una esfera que difícilment la ciència podrà explicar mai, i potser tampoc no cal.

Els comunicadors cristians tenen una certa por a l'hora de manifestar la seva fe?

En el món del periodisme, i en el meu en particular, has de tenir molta cura a mantenir un cert grau d'asèpsia de creences i de pensaments. No sé si és bo o dolent, però el nostre país és com és. Socialment, estem amagant la nostra tradició; i fins i tot diria que estem fent deixadesa de la tradició que ens van transmetre els nostres pares i avis. Traspassem als nostres fills les creences i les maneres de ser que ens van ensenyar a casa? Els periodistes, no; però la societat tampoc. Alguna cosa hem de recuperar a casa perquè ens permeti beneir la taula sense vergonya, posar un Sant Crist a la paret, i un *Déu vos guard* a la porta!

Òscar Bardaji i Martin

CULTURA DE LA COMPASIÓN

La presencia de Dios en los más vulnerables

Heme aquí en Kenia (mayo del 2008).

Soy un peregrino. Todos somos peregrinos. Mi vida ha sido una peregrinación y pronto llegaré al umbral de mis 80 años. Esto me motiva. ¿Qué voy a descubrir al cruzar este umbral?

Espero y oro para que, cuando llegue el tiempo de la debilidad para mí, pueda reír, alegrarme y ser feliz con lo que se me dé...

Al acercarme al final de este período de mi vida, lo vivo como un tiempo apacible. En el futuro viajaré menos y ya no visitaré a las comunidades (de El Arca y de Fe y Luz).

Mi sueño ahora es vivir en mi comunidad, en mi hogar, y llevar una vida sencilla en Trosly. Trataré de vivir lo que he dicho durante tantos años, con la esperanza de ser un apoyo y no una carga para mi comunidad, tratando de profundizar mi relación con Jesús y con mis hermanos y hermanas. Mientras pueda, continuaré dando retiros en La Ferme, el pequeño centro espiritual en el corazón de El Arca. Mi alegría es anunciar a Jesús y el amor de Dios, anunciar la presencia de Dios en aquellos que son los más vulnerables y anunciar también la humildad y la vulnerabilidad de Dios.

Así pues, soy un peregrino deseoso de vivir bien la última etapa de mi vida, no como una pérdida de actividad, sino como el descubrimiento de una nueva forma de vivir. También me doy cuenta de que El Arca y todas nuestras comunidades son como peregrinos. Los peregrinos se dirigen hacia un lugar santo y sus corazones quieren ser santificados. Una peregrinación está llena de imprevistos. La única seguridad que tienen los peregrinos es saber adónde van: el lugar santo...

Jean Vanier
(Escritos esenciales, Ed. Sal Terrae)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

LITÚRGIA VIVA

Presentació del Senyor

Quaranta dies després de Nadal, el dia 2 de febrer, celebrem la Presentació de Jesús al Temple en braços dels seus pares Maria i Josep. Aquesta festa la trobem a finals del segle IV a Jerusalem. Més tard, es va afegir la processó dels ciris. El Catecisme de l'Església Catòlica diu: «La Presentació de Jesús en el temple el mostra com a primogènit que pertany al Senyor. Amb Simeó i Anna, tota l'expectació d'Israel surt a l'encontre del seu Salvador (la tradició bizantina anomena així aquest esdeveniment). Jesús és reconegut com el Messies tan esperat, "llum per a les nacions" i "glòria d'Israel", però també com a "signe de contradicció". L'espasa de dolor predita a Maria, anuncia aquella altra oblatió, perfecta i única, la de la creu que donarà la salvació que Déu "ha preparat per a tots els pobles"» (CEC 529). La benedicció i processó de les candelas (d'aquí el nom popular de la Candelera), ens mostra la trobada de Jesús, Llum que il·lumina les nacions, en el Temple de Jerusalem, amb els justos representats pels seus pares, l'ancià Simeó i la profetessa Anna. «Aquesta festa ha de ser considerada, per a poder assimilar plenament el seu altíssim contingut, com a memòria conjunta del Fill i de la Mare, és a dir, celebració del misteri de la salvació realitzada per Crist, al qual la Verge va estar íntimament unida com a Mare del Servent sofrent de lavhè, ... i com a model del nou poble de Déu, constantment provat en la fe i en l'esperança, pel sofriment i la persecució» (Pau VI, *Marialis cultus* 7).

Mn. Gerard Soler

La Delegació de Joves convoca els joves

Unes 150 persones, la major part d'entre ells joves de parròquies i moviments de la Diòcesi, han participat en una missa, aquest divendres a l'església de Sant Andreu del barri antic de Lleida, el més empobrit de la ciutat.

Els nostre bisbe Joan Piris en la seva homilia ha dit que «el Nadal està unit a la Pasqua, i que cal mirar l'Infant Jesús sabent que va fer-se adult i lliurant la vida pel Regne de Déu».

A la fi de la celebració litúrgica, la Marta Riera, representant de l'equip de la Delegació de Joves, ha adreçat unes paraules d'agraïment i ha lliurat un ram de flors, a Marta Serrano. Aquesta professora, ha estat fins fa poques setmanes la delegada de joves que ara ha acabat el seu servei diocesà.

Pessebre a l'església de les Borges

El passat divendres dia 23 a la nit, es va muntar el pessebre a l'església de les Borges, ens reunim per procedir a la seva construcció, nens/es de catequesi, pares dels nens/es, persones que porten anys fent aquest muntatge i catequistes dels nens/es de la parròquia.

Va ser un acte molt bonic on tots els assistents van participar en el muntatge del pessebre. En el moment de col·locar el nen Jesús al pessebre per part dels nens es van cantar unes nades, moment en què es va crear un ambient molt acollidor tal com es mereix la vinguda del Messies.

Eucaristia i festa de don Bosco

La família salesiana de Lleida us invita a l'Eucaristia i festa de don Bosco, dia 31 de gener a les 20 hores, a la parròquia de Sant Agustí de La Bordeta (carrer Hostal de La Bordeta 3, Lleida).

Càritas Diocesana celebra el Nadal

Recentment, una quarantena de directius, responsables de programes, contractats i voluntaris de Càritas Diocesana, s'han reunit per celebrar la missa de Nadal. L'eix principal de la celebració ha estat el lema de la campanya de Càritas Espanyola: «Viú senzillament perquè altres, senzillament puguin viure.»

En acabar, han tingut una estona per compartir el que cadascú havia portat de casa seva.

AGENDA

- **Dilluns 30 de gener:**
 - Diada mundial de la no-violència.
 - Trobada del Consell Presbiteral.
- **Dimarts 31 de gener - 1 de febrer:**
 - Conferència Episcopal Tarraconense.
- **Dijous 2 de febrer:**
 - La Presentació del Senyor (la Candelera).
 - Dia de la Vida Consagrada.
 - Sant Simeó i santa Anna, patrons de Vida Creixent.
- **Divendres 3 de febrer:**
 - Sant Blai.
 - Confirmacions Col. Episcopal a Santa Teresina.
 - Cine-fòrum Vocacional.
- **Diumenge 6 de febrer:**
 - Exercicis espirituals per als mossens (6 al 10 de febrer).

AYUDANDO A VIVIR

La Misa de cada Domingo

Araí de lo que vamos compartiendo en la Visita Pastoral encontraría necesaria una sincera reflexión sobre la celebración del Día del Señor y la participación en la Eucaristía dominical. Hace falta redescubrir y vivir plenamente el Domingo y la celebración en la cual los fieles nos reunimos como «comunidades-signo». Ha sido siempre un convencimiento en la Historia de la Iglesia que aquello que «celebramos» en la acción litúrgica hace posible que aquello que «vivimos» vaya conformándose en aquello que «creemos».

Al ver en los Evangelios que el encuentro con Jesús resultó bien impactante para muchos de sus contemporáneos que para nada quedan indiferentes después, ¿podemos nosotros tener ahora una experiencia parecida? Nuestra fe nos dice que Él continúa actuando en la Palabra y en los sacramentos de la Iglesia. Y el Domingo es el día por excelencia en el cual la comunidad eclesial escucha la Palabra y celebra los sacramentos. De hecho, la Eucaristía es la que trae la iniciación cristiana a su plenitud y es el centro y fino de toda la vida sacramental. Ojalá que celebrar la Eucaristía influya cada vez más profundamente en

nuestra vida cotidiana, convirtiéndonos en testigos vivos en nuestros ambientes ordinarios y en toda la sociedad.

El Domingo es un día significativo para los cristianos y lo vivimos haciendo referencia directa al Dios que resucitó Jesús de entre los muertos, «el día después» de la fiesta judía del sábado. Y lo vivimos en comunidad como hicieron los primeros cristianos que sintieron enseguida la necesidad de reunirse «el día primero de la semana» (el domingo) para celebrar la «fracción del pan», la «cena del Señor». Desde entonces, a lo largo de todos los siglos y en todas partes, han sentido que «esta reunión los constituía y los identificaba como cristianos» hasta el punto que algunos mártires han muerto precisamente por celebrar la Eucaristía dominical.

La celebración de la Misa del Domingo, el Día del Señor, es, pues, irrenunciable. Ningún católico no debería prescindir sin un motivo grave (deberían reflexionar algunos bautizados) porque no tiene nada de convencional: más allá de la obligación es una manera de vivir la fe y la fidelidad al Señor y a la Iglesia. Cristo se hace presente en la «Plegaria Eucarística»,

larga oración de acción de gracias en la cual hacemos el memorial de su muerte y resurrección, que es el acontecimiento central de la historia de la humanidad. Y al «comulgar» aceptamos la entrega incondicional de Jesús, nos unimos y queremos reproducirla entregándonos a Dios y a cada uno de nuestros prójimos, haciéndonos «pan partido» como Él. Ojalá que lleguemos a ser ejemplo vivo del poder transformador de la Eucaristía.

El Domingo es también el día «de la fiesta», del descanso que nos ayuda a descubrir la belleza y todo aquello que hay de bueno en el mundo y en la vida. Un día especialmente apto para vivir en familia, el ámbito en el cual cada uno es más propiamente valorado como persona y dónde es apreciado y amado sin condiciones. Y es un día para vivir la caridad cuidando la relación amistosa con vecinos y parientes, con amigos más o menos distantes, con enfermos a los que no es fácil visitar otros días...

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737